

Ο νέος χρόνος: Μια νέα ευκαιρία για την αλλαγή μας

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Ηρακλής Ρεράκης, Καθηγητής Παιδαγωγικής-Χριστιανικής Παιδαγωγικής Α.Π.Θ.](#)

Πολλοί άνθρωποι, μεταξύ των οποίων και μέλη της Εκκλησίας, εορτάζουμε, πανηγυρικά και, συνήθως, με κοσμικό τρόπο, το τέλος του παλαιού χρόνου και την αρχή του νέου.

Ωστόσο, το πέρασμα του κάθε χρόνου και η αρχή του νέου, είναι ανάγκη να εορτάζεται πρωτίστως, χριστιανικά, να εκλαμβάνεται, δηλαδή, ως άνωθεν ερχόμενο, χρονικό δώρο ή ως παράταση για τη δική μας προσωπική ευκαιρία για αλλαγή, ανανέωση και ανακαίνιση, επειδή, ως Χριστιανοί, γνωρίζουμε πως ο χρόνος και ο καιρός, που έχουμε στη διάθεσή μας, είναι λίγος και σύντομος και ότι είναι ανάγκη να συνδέεται με την Αιώνια Ζωή: «Ο καιρός συνεσταλμένος εστίν» (Α΄ Κορ. 7, 29).

Αν η διδασκαλία του Αποστόλου, σημαίνει κάτι για μας, τότε, είναι λάθος να ξοδεύουμε τον χρόνο, ακολουθώντας δρόμους, χωρίς πνευματική πυξίδα, που μας οδηγούν στην απώλεια της αιωνιότητας.

Η διδασκαλία του Απ. Παύλου, που απευθύνεται σε όλους μας, ως Χριστιανοί που είμαστε, αναφέρεται στην υπαρξιακή μας αλήθεια, που μας προσανατολίζει στο δικό μας πνευματικό μέλλον, βεβαιώνοντας ότι, όταν ο Χριστός, «η ζωή ημών» θα φανερωθεί, στη Δευτέρα Του παρουσία, θα φανερωθούμε και θα δοξαστούμε και εμείς, μαζί μ Αυτόν.

Τι μας επισημαίνει εδώ ο Απόστολος; Ότι ο άνθρωπος έχει μεν αρχή και προσωρινό τέλος, σε αυτόν τον κόσμο, αλλά δεν τελειώνει, ούτε χάνεται με τον θάνατο, καθώς, με την νίκη Του Χριστού κατά του θανάτου, ο Χριστός μας χαρίζει τη δυνατότητα να αλλάξουμε και να γίνουμε μαζί Του, από άνθρωποι, θεάνθρωποι, συνεχίζοντας, έτσι, να έχουμε την ζωντανή την ελπίδα, να είμαστε μαζί Του στη Αιώνια Βασιλεία Του.

Αυτό το δώρο, ο Χριστός δεν μας υποχρεώνει να το δεχτούμε. Το δίνει μόνον σε αυτούς, που, με γνήσια πίστη, το δέχονται ελεύθερα και το αξιοποιούν με την εφαρμογή στη ζωή τους των πνευματικών τους αρετών.

Ο Απ. Παύλος, αναφέρεται, σχετικά, στον παλαιό και στον νέο άνθρωπο (Κολ. 3, 4-10). Ο παλαιός άνθρωπος είναι εκείνος, που χρησιμοποιεί την ελευθερία του, για να ζει μέσα στην αμαρτία.

Ο «καινός» άνθρωπος (Εφ. 2, 15), επιλέγει να ζει μέσα στην καινούργια πνευματική κατάσταση της χάριτος, που έφερε ο Θεάνθρωπος στον κόσμο, καθώς, αγωνίζεται να απαρνηθεί, με την καρδιά του, όλα εκείνα που τον χωρίζουν από τον Θεό και να εφαρμόζει το θέλημά Του, σε όλη τη διάρκεια της ζωής του, με στόχο να βρίσκεται, πάντοτε, κοντά στον Θεό.

Απαιτείται, συνεπώς, ένας διαρκής ανακαινιστικός αγώνας, εντός του χρόνου, καθώς η εν Χριστώ αγιαστική ζωή επιτυγχάνεται, συν Θεώ, με αδιάλειπτη προσευχή, αγαθοσύνη και αγαπητική αυτοπροσφορά, στην κατεύθυνση, πάντοτε, του θησαυρίζειν όχι «θησαυρούς επί της γης», αλλά «θησαυρούς εν Ουρανών».

Ο παλαιός άνθρωπος είναι γαντζωμένος γερά στην ψυχή μας. Δεν αποβάλλεται ούτε φεύγει, εύκολα, όπως φεύγει ο χρόνος. Ακόμη και τα πιο μικρά πάθη μας, τα νομιζόμενα από μας μικρά, δεν υποχωρούν. Απαιτείται πολύχρονος αγώνας για να ελευθερωθεί κάποιος από τις τυραννικές του αμαρτίες.

Εκεί που νομίζει πως νίκησε, αντιλαμβάνεται ότι κάποιο νέο πάθος ξεδιπλώνεται ολοζώντανο μέσα του και οι αισθήσεις σπεύδουν να το ικανοποιήσουν. Εξάλλου, τα πάθη του ανθρώπου, που τα εμπνέει ο πονηρός, λέγει ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος, είναι φιλεπίστροφα, δηλαδή αγαπούν να επιστρέφουν ξανά και ξανά στον άνθρωπο και να τον ταλαιπωρούν.

Χρειάζεται, συνεπώς, να επιστρατεύει ο άνθρωπος, όλο τον εαυτό του στον αγώνα για να τα νικήσει. Γι αυτό ο Ιησούς είπε: «Τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται, ει μη εν προσευχή και νηστεία», δηλαδή, αυτό το γένος των δαιμόνων δεν εκδιώκεται, παρά μόνον, με προσευχή και νηστεία (Ματ. 17,21).

Τον αγώνα αυτόν, για να νικήσει και να εξοβελίσει, από μέσα του, τον παλαιό άνθρωπο και να αναδείξει τον εν Χριστώ Νέον, ο άνθρωπος δεν μπορεί να τον διεξάγει μόνος του, αλλά με τη θεία φώτιση και τη δύναμη, όπως ξεκάθαρα τονίζεται από Αυτόν: «Χωρίς εμού, ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιω. 15, 5).

Όμως, η πίστη, η αγάπη και η ελπίδα στον Θεό βοηθά στον μεγάλο και ισόβιο αυτόν αγώνα μας. Συμπαραστάτης, εκτός από την άνωθεν βοήθεια, που μας προσφέρεται, μέσω της προσευχής, της άσκησης και της συμμετοχής στα μυστήρια, είναι ο Πνευματικός μας και το περιβάλλον στο οποίο ζούμε.

Κανείς δεν μπορεί να αλλάξει και να προοδεύσει, εάν δεν έχει έναν πνευματικό οδηγό και εάν δεν ζει μέσα σ' ένα υγιές περιβάλλον. Ζώντας μια γνήσια πνευματική ζωή, μέσα στην εκκλησιαστική μας κοινότητα, έχουμε ελπίδα να ντυθούμε τον Χριστό και να γίνουμε καινούργιοι άνθρωποι.

Αν ο χρόνος αξιοποιείται από μας, με σοφία και γνώση Θεού, στην κατεύθυνση αυτής της αλλαγής του παλαιού - σαρκικού ανθρώπου, σε νέον εν Χριστώ, πνευματικό άνθρωπο, τότε, μπορούμε να πούμε, ότι ο νέος χρόνος έχει αξία και νόημα, επειδή αποτελεί μια νέα παράταση, για μια ακόμη νέα προσπάθεια αλλαγής πνευματικής βαθμίδας, που να μας ωθεί προς το οντολογικό μας Κέντρο, που είναι ο Θεός.

Οι Χριστιανοί θα αξιολογηθούμε (κριθούμε) από τον Θεό, για τον τρόπο που ζήσαμε αυτήν τη ζωή και για το πόσο αγωνιστήκαμε, για να κερδίσουμε, μέσω αυτής, την αιώνια.

Ο Μέγας Βασίλειος, που τον εορτάζουμε την 1η του Έτους, έχει γράψει, επί του θέματος αυτού, ένα αξιόλογο και πολύ χρήσιμο έργο: «Εις το πρόσεχε σεαυτώ». Μέσα σ' αυτό, μπορεί να βρει κάθε πιστός αξιόπιστες συμβουλές, για τον τρόπο ζωής που μπορεί να ζήσει, εντός του παρόντος χρόνου, για να πραγματοποιήσει τον αγιαστικό αγώνα που απαιτείται για να μπορεί να ελπίζει στην αιώνια ζωή.

Στη σκέψη του Μ. Βασιλείου, ο Χριστιανός είναι ανάγκη να ζει με αρμονία, ως ψυχοσωματικός άνθρωπος, για να βρει την ισορροπία, ανάμεσα στο θνητό σώμα και στην αθάνατη ψυχή του.

Έτσι, δεν θα προσκολλάται στα θνητά, σαν να είναι αιώνια, ούτε θα περιφρονεί τα αιώνια, σαν περαστικά, αλλά θα επιμελείται την ψυχή, γιατί είναι αθάνατη. Η βασική φιλοσοφία ζωής, για τον Μ. Βασίλειο, είναι αυτό, που με μεγάλη πνευματική εμπειρία και σύνεση τονίζει: «Υπερόρα σαρκός, παρέρχεται γαρ. Επιμελού ψυχής, πράγματος αθανάτου». Δηλαδή, «ξεπέρασε τη σάρκα, που είναι πρόσκαιρη και προσωρινή και φρόντιζε την ψυχή, που είναι αθάνατη και αιώνια».

Προτεραιότητα, συνεπώς, οφείλουμε να δίνουμε, όλοι οι Χριστιανοί, στο να βιώνουμε το πέρασμα του παλαιού χρόνου και την έναρξη του καινούριου, ως έναυσμα και ως ευκαιρία, έτσι ώστε να φροντίζουμε να αναβαπτίζεται η προσπάθειά μας, για την ολοκλήρωση της πνευματικής μας οντότητας.

Ο Απ. Παύλος, σε όλη τη διδασκαλία του, μας προτρέπει στην επίτευξη του υπαρξιακού μας σκοπού, συμβουλεύοντας και καθοδηγώντας μας να χρησιμοποιούμε, με σοφία και όχι με μωρία, τον χρόνο της ζωής μας: «Προσέχετε

πώς να συμπεριφέρεστε, με κάθε ακρίβεια στη ζωή σας, όχι ως μωροί και άσοφοι, αλλά ως συνετοί και φρόνιμοι, προκειμένου να αξιοποιείτε τον χρόνο και τις ευκαιρίες της παρούσας ζωής (Εφεσ. 5, 15-17).

Ο Άγιος Βασίλειος, επίσης, που έχει συνδεθεί με την αρχή του νέου χρόνου, μας προτρέπει να μην αφήνουμε να μας κυβερνά ο χρόνος, ξοδεύοντας μέσα σ' αυτόν τη ζωή μας άσκοπα, αλλά να τον κυβερνούμε εμείς, αξιοποιώντας τον, χριστιανικά, για τη σωτηρία μας.

Αυτό, άλλωστε εύχεται και η Εκκλησία μας, στις ευχές και στα αιτήματα, που κάνει προς τον Θεό για όλους μας: «Τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής ημών, εν ειρήνη και μετάνοια εκτελέσαι» (τον υπόλοιπο χρόνο μας να τον ζήσουμε με ειρήνη και μετάνοια).

Και σε άλλη ευχή: «Χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά και καλήν απολογίαν την επί του φοβερού βήματος» (Να είναι χριστιανικά τα τέλη της ζωής μας, χωρίς οδύνη, χωρίς ντροπή, ειρηνικά και να έχουμε να δώσουμε καλή απολογία, ενώπιον του Χριστού στην τελική Κρίση όλων των ανθρώπων).

Οι Χριστιανοί, επομένως, είναι σοφό, να εορτάζουμε την αλλαγή του παλαιού χρόνου, σε νέο χρόνο, ως ένα θείο δώρο χορήγησης μιας νέας παράτασης, για την αλλαγή του παλαιού ανθρώπου σε «καινόν άνθρωπο».

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN